

Szlukevényi Katalin

FUTÓPÁLYA

Semmit se tenni nem lehet,
mondják a jógamesterek,
ne tégy hát semmit – lélegezz,
s ne kérdezz rá, hogy élet ez,
csak érezd: lépted ritmusára
jár tüdődben ki-be a pára,
s végigfut idegeiden
minden nem és minden igen,
bár a döntés nem rajtad múlik,
a sors most játssza ki aduit,
amíg rovod köreidet,
és magad helyett figyeled
az idetévedt antik drámák
hírnökét, a fekete kányát,
mely makacsul csőrébe kapva
egy diót, magasba ragadja,
s odafentről újra meg újra
a járda aszfaltjához kúrja,
míg meg nem nyílik, mint a szem,
mely bentről figyel szenvtelen.

A lovag és a királylány 1.

– Unok erős lenni – mondta panaszos hangon a királylány, és a porolóval dühösen ráhúzott a szőnyegre. Csillogva szállt a por a napsütésben szerte-szét az udvaron. A királylány újra ütött.

– Persze, drágám – válaszolta a sárkány. A mobilján pötyögött. – Olvastad, hogy Bikkmack gróf újabb területeket hódított el Borsika bárótól? Két erdőt és három falut, legelőstül. Ebből balhé lesz.

– Folyton balhé van – felelte unottan a királylány. – Kihoznád a nappali szőnyegét is?

– Persze – tüsténkedett a sárkány. Hátradőlt a karosszékében, és belekortyolt a koktélijába.

– Úgy értem, még ma – mordult rá a királylány. – Márminthab ebédelni is szeretnél még ma.

– Rosszul viselem, ha sürgetnek – zsörtölődött a sárkány, de azért felállt, és tüntető lassúsággal elindult a nappali felé.

Csöngettek.

A királylány a kötényébe törölte a kezét, és a kaputelefonhoz lépett.

– Jó napot kívánok – köszönt egy férfihang illemtudóan. – A királyfi vagyok. Jöttem megvívni a sárkánnyal, és kiszabadítani a királylányt.

A királylány szíve megdobbant. Aztán a kötényére nézett. Látszott a nagy, piszkos folt, ahol beletörölte a kezét. Hajat se mosott egy hete. És még nincs kész az ebéd. Hülye nagytakarítás.

– Hétfvégén zárva vagyunk – szólt a kaputelefonba. – Ügyfélfogadás hétfőtől péntekig, kilenc és öt óra között.

– Igen, láttam a kiírást – válaszolta a férfihang –, de én sajnos holnap reggel hatkor repülök haza.

– Az előszobaszőnyeget is hozzam? – kiabált ki a sárkány.

– Igen – kiabált vissza a királylány, a kaputelefon kagylóját eltakarva.

– Az összeset! – Emelte kezét a kagyló elől. – Sajnálom. Miért jött ilyen alkalmatlan időben?

– Tudja, messze élek, fapados járatra szól a jegyem, valóban kényelmetlen időpontokban közlekedik, de így olcsóbb. Reméltem, hogy talán mégis bejutok. A rendkívüli helyzetre tekintettel.

– Minden helyzet rendkívüli. Nincs kivétel – közölte a királylány lemondóan és megfellebbezhetetlenül.

– Értem – mondta a férfihang szomorúan.

– Viszontlátásra hétfőn, kilenckor.

– Addigra én már hazarepülök.

– Itt vagyok, drágám – érkezett vissza lihegve a sárkány, karjában nagy halom szőnyeggel. Ledobta a királylány lába elé. – A pincelejárat előtti láb-törlőt is hoztam?

– Aha – felelte a királylány. – Nagyon sajnálom – tette hozzá a kagylóba beszélve.

– Én is. Egészen biztos, hogy nem enged be?

A királylány vetett még egy pillantást a kötényére, és szótlánul letette a kagylót. A sárkány épp visszaért az utolsó szőnyeggel.

– Ki volt az, drágám?

– Valami szórólapozó – hazudta a királylány. – Lepattintottam. Fölakasz-tanád a következőt?

A sárkány szuszogva levette és összehajtogatta az előző, kiporolt szőnye-get, és helyére tette az egyik piszkosat. Visszaült karosszékébe, hátradőlt, és jólesőt kortyolt a koktélijából.

– Hánykor lesz ebéd? – kérdezte.

– Még a porolással se végeztem! – csattant fel a királylány. Aztán elszé-gyellte magát. Újabban olyan türelmetlen, pedig a sárkány igazán nem tehet semmiről. Ő is csak a dolgát végzi. – Köszöni a szőnyeget – tette hozzá.

– Szerintem még egy félóra, és nekilátok a csirkének. Egykor ehetünk.

– A porolóval dühösen ráhúzott a szőnyegre. Csillogva szállt a por a nap-sütésben szertesztét az udvaron.

© Fortepan, MHSZ